

De ce nu o audiere? – Scrisoarea 5

M.L. Andreasen

În scrisoarea precedentă am relatat cum, în luna mai 1957, am intrat în posesia unor procese verbale oficiale ale Consiliului Administratorilor de la White Estate, considerate a fi secrete, care dezvăluiau o tentativă de falsificare a Mărturiilor prin inserarea în unele volume a unor note și explicații cu scopul de a crea impresia că sora White era de acord cu noua teologie promovată în Ministry și în Questions on Doctrine, sau măcar că n-ar fi fost împotriva ei. Am fost uluit când am citit acest document oficial, și de două ori uimit când am citit că acest plan era aprobat de conducerea noastră. Asta ar însemna că oamenii pot să încerce, fără teamă, să facă adăugiri la scrierile Spiritului Profetic prin care să modifice sau să schimbe înțelesul celor scrise de sora White. Ce siguranță mai putem avea că scrierile ce urmează a fi publicate reprezintă învățătura nealterată a autorului, și că nu au fost „modificate și corectate” cum s-a întâmplat cu alte cărți, conform relatării din revista Eternity din septembrie 1956?

În timp ce mă gândeam cu îngrijorare la ceea ce acești oameni încercaseră să facă, am fost profund tulburat dându-mi seama că acest fapt era aprobat de administrație, și că urma să fie pe viitor o tactică acceptată. Oamenii vor putea, de aici înainte, să meargă la White Estate și, cu aprobarea sa, să insereze în secret explicații și note, înainte ca cineva să afle ceea ce se întâmplă. Și vor putea face aceasta cu asigurarea că, dacă cineva află și face cunoscut ce s-a întâmplat, administrația va discuta cu el și-l va amenința până când își va înceta „activitatea.”

În cazul meu, mi s-a spus că procesele verbale erau confidențiale și că nu aveam dreptul să le procur și nici măcar să le citesc. Deși am citat direct și corect din rapoartele oficiale (procesele verbale), mi s-a spus: „Ați făcut toate acestea pe baza unor zvonuri și pe baza proceselor verbale confidențiale pe care nici nu aveți dreptul să le citiți” (Scrisoare, decembrie 1957). Deși oamenii voiau să insereze „note,” „explicații,” „note-anexă,” „note de subsol,” „note favorabile,” „în viitoarele ediții ale scrierilor lui Ellen White,” (rețineți că toate aceste expresii sunt la plural), președintele minimalizează problema, declarând, într-o scrisoare din 20 septembrie 1957 că toate acestea se rezumau la „o trimitere inserată la sfârșitul unei pagini.” Asta era, o trimitere, la sfârșitul unei pagini, în una din cărțile sorei White. Dar aceasta este în totală contradicție cu raportul oficial. Cum poate fi explicată această discrepanță?

Primul meu gând și prima mea speranță au fost că voi fi chemat imediat să dau socoteală, și că mi se va cere să-mi susțin sau să-mi retrag acuzațiile; că un grup de oameni imparțiali vor fi chemați pentru a conduce o audiere. Dar am fost dezamăgit în așteptările mele.

Prima reacție la „activitatea mea” a sosit într-o scrisoare din data de 16 decembrie 1957. Mi se spunea: „Problema activității dumneavoastră a fost discutată de către funcționarii Conferinței Generale, care dezaprobă total ceea ce ați făcut. De aceea, ei vă cer să încetați această activitate.” Înainte să fi avut ocazia să răspund, în data de 19 decembrie am primit următoarele:

„Doresc să repet ceea ce am scris mai devreme, că oamenii au tot dreptul să meargă la comitete, inclusiv la White Estate, și să facă sugestii fără să se teamă că vor fi puși sub disciplină sau tratați ca eretici. Dacă ne gândim că ați făcut toate acestea pe baza zvonurilor și pe baza proceselor verbale pe care nici nu aveți dreptul să le citiți, se pare că nu ați procedat ca un adevărat adventist. Nu ați fost prezent la acea ședință a consiliului și tot ce știți despre ea sunt zvonuri și scurtele note redactate de secretarul acestei întâlniri. Acum, faptul că ați mers mai departe și ați creat o astfel de problemă, nu vă pune într-o lumină de invidiat. Dacă faceți aceasta, vom avea și noi ceva de spus. Aceasta vă va așeza din nou în opoziție cu biserica, și va crea în mod sigur probleme în relația dumneavoastră cu biserica. Având în vedere toate acestea, slujbașii despre care v-am scris anterior vă cer în mod serios să încetați activitatea dumneavoastră.”

După cum observați, nu a fost sugerată vreo audiere, pentru a stabili dacă acuzațiile mele erau întemeiate sau nu. Am fost pur și simplu somat să-mi încetez activitatea, sau dacă nu...

Cum am reacționat? Ca orice om care a fost amenințat. Am răspuns că sunt un om al păcii, că aș putea fi convins, dar nu amenințat. Le-am cerut să-și urmeze planurile. Eram pregătit pentru orice ar fi urmat.

Ce urma? Nu știam ce voia să însemne, la urma urmei, „relația mea cu biserica.” Puteam să înțeleg orice. Aflasem ce impresie îi lăsaseră ei lui Barnhouse, în ce privește cazul în care cineva s-ar împotrivi autorității lor. Iată ce relatează el:

„Poziția adventiștilor, cel puțin pentru unii dintre noi, pare a fi o poziție nouă; pentru ei ar putea fi doar poziția grupului majoritar al conducerii înțelepte care este hotărâtă să „pună frână” membrilor care caută să susțină păreri diferite de cele ale conducerii responsabile a denominațiunii.” (Eternity Extra, 1 septembrie 1956).

Este regretabil că liderii noștri au lăsat evanghelicilor o astfel de impresie. Această declarație a fost publicată acum trei ani. Conducătorilor noștri le-a fost atrasă atenția asupra ei și li s-a cerut să dezmință o asemenea intenție. Dar ei n-au dat nici o dezmințire, n-au protestat în nici un fel și poporul nostru, cu oarecare neplăcere, a ajuns la concluzia că impresia Dr. Barnhouse cu privire la conducătorii noștri este corectă. Adăugați la aceasta relatarea lui Martin că liderii noștri i-au spus că „în rândul adventiștilor există unii „lunatici,” așa cum există iresponsabili cu vederi ciudate în orice segment al creștinismului fundamental.” Conducătorii noștri le-au spus evanghelicilor aceste lucruri în timpul discuțiilor asupra importantului subiect al naturii lui Hristos pe când era în trup. Eu consider aceste afirmații ca fiind o insultă. Ele arată disprețul conducătorilor noștri față de cei care nu sunt de părerea lor. Cred că aceste afirmații constituie mari capete de acuzare. Poporul nostru este îndelung răbdător, dar este pentru prima dată când credincioșii adventiști sunt insultați de către conducătorii lor.

Scurtă întâlnire

Singura întâlnire pe care am avut-o cu conducerea a avut loc în februarie 1958, când doi slujbași mi-au cerut să mă întâlnesc cu ei în timpul celor câteva minute de

pauză dintre ședințele lor de lucru. Principala lor dorință părea a fi să afle dacă intenționez să continui „activitatea” mea. Le-am spus că asta intenționam. Am fost întrebat de ce nu am cerut o audiere. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să cer o audiere. Mă așteptam să fiu convocat. Dar, meditănd la aceasta, a doua zi am scris:

„Nu am știut că ați fi dorit să vin la Washington pentru o audiere sau o discuție, întrucât nu ați pomenit niciodată de așa ceva. Dacă aceasta este dorința dumneavoastră, sunt gata să vin. Am o singură rugămintă, ca audierea să fie publică sau să fie prezent un stenograf și să primesc o copie a procesului verbal” (Scrisoare, 5 februarie 1957).

În răspunsul pe care l-am primit, datat 10 februarie, invitându-mă să vin, se spunea:

„Conform dorinței dumneavoastră, frații nu au ridicat obiecțiuni asupra înregistrării conversației noastre. Sugerăm că o înregistrare pe bandă de magnetofon ar putea fi modul cel mai practic de a face aceasta.”

Această propunere îmi convenea. Rețin totuși că nu se menționa că voi primi o copie a înregistrării. Mă gândeam că, probabil, asta era de la sine înțeles, întrucât pusesem această condiție și ei acceptaseră propunerea mea. Dar eram neliniștit. Dacă aș fi scris pentru a cere o nouă confirmare, aș fi creat impresia că pun la îndoială sinceritatea lor. Dar, neprimind nici o altă comunicare, la data de 21 februarie, am scris:

„Cu sau fără intenție, nu ați răspuns la solicitarea de a-mi da o copie a înregistrării. Aceasta este necesar deoarece, în orice discuție despre ce s-a spus ori nu s-a spus, va fi cuvântul meu contra cuvântului a doisprezece oameni. Nu-mi pot permite să mă așez într-o astfel de poziție. Voi veni doar dacă veți îndeplini această condiție.”

La aceasta am primit un răspuns pe 27 februarie:

„În privința înregistrării, cred că am precizat în scrisoarea din 10 februarie că frații intenționează să înregistreze pe bandă de magnetofon dezbaterea de la această întâlnire. Aceasta va furniza o înregistrare completă a celor ce se vor spune și se vor face. Presupunem că veți fi mulțumit de o înregistrare atât de amănunțită.”

Cerusem o copie a înregistrării, și această scrisoare mă asigura că va fi făcută o înregistrare pe bandă, care „va asigura o înregistrare completă a celor ce se vor spune și se vor face.” Se presupunea că „o astfel de înregistrare amănunțită” îmi va fi pe plac. Așa avea să fie. În sfârșit, eram asigurat că se va face o înregistrare completă și, conform propriei lor sugestii, urma să fie o înregistrare pe bandă de magnetofon. Nici nu puteam să cer mai mult. Dar, citind cu atenție Questions on Doctrine am observat că unele lucruri puteau fi afirmate pe o pagină, iar la numai câteva pagini distanță să fie ignorate. Am reținut și câteva expresii cu dublu înțeles, și aceasta mi-a creat o senzație de nesiguranță. Nu-mi puteam alunga din minte bănuiala că unele dintre aceste expresii au

fost folosite cu scopul de a crea confuzie și a deruta pe cititor. De aceea, am recitat scrisorile pe care le trimisesem și pe cele primite, în special părțile care se refereau la cererea mea de a primi o copie a înregistrării. Am constatat că cererea mea nu era confirmată nicăieri și că discutarea ei fusese evitată. Aceasta m-a surprins. Oare exista intenția de a nu mi se da o copie a înregistrării, în timp ce scrisorile erau gândite pentru a crea impresia că voi primi o copie? Dovezile păreau să-mi întărească suspiciunea. Pentru a mă convinge, am scris în data de 4 martie că doresc asigurarea absolută, formulată clar, că mi se va da „o copie completă a înregistrării,” așa cum se menționase. Am încheiat spunând: „Asupra acestui punct trebuie să fiu absolut sigur.”

Neprimind nici un răspuns până la data de 12 martie, am scris din nou: „Aștept încă o promisiune clară că nu se va face o singură înregistrare, și că mi se va da o copie. După cum spuneam în prima mea scrisoare, este o condiție esențială.”

La 18 martie a sosit răspunsul:

„V-ați referit la dorința de a se păstra o înregistrare, și, de asemenea, o copie a înregistrării. Discutând aceasta cu funcționarii, s-au făcut următoarele propuneri, care ni s-au părut corecte pentru toți cei interesați: grupul va alege un secretar, care va scrie concluziile la care vom ajunge, iar acestea vor fi supuse întregului grup pentru aprobare, după care fiecare va primi o copie. Credem, frate Andreassen, că această sugestie va fi pe placul dumneavoastră.”

Aceasta era o sugestie cu totul nouă și complet diferită. După ce mi se spusese, în scrisoarea din 27 februarie, că se va face o înregistrare pe bandă, o înregistrare „completă... a celor ce se vor spune și se vor face” și se exprimase speranța că o astfel de „înregistrare amănunțită va fi pe placul meu,” acum mi se prezenta o nouă și neașteptată propunere, cu totul diferită de cea anterioară. Nu avea să mai fie nici stenograf, nici înregistrare pe bandă, nici relatare completă, ci unul dintre ei avea să scrie concluziile la care vom ajunge. Și se presupunea că aveam să fiu mulțumit cu așa ceva! Dar nu eram deloc mulțumit. Era un abuz de încredere. Era, ca și înlocuirea Rahelei cu Lea, o afacere rușinoasă. Mă simțeam ca și Iacov când a fost păcălit. Cu trei săptămâni înainte mi se promisese „o înregistrare completă” a întâlnirii, care se spera că va fi pe placul meu. Acum mi se oferea o copie a concluziilor, care se spera de asemenea că îmi va fi pe plac.

Scrisoarea din 18 martie descoperă faptul că n-a existat niciodată intenția de a mi se da o copie a înregistrării, și că ei se prefăcuseră tot timpul, gândind că voi accepta sugestia lor, venind la o audiere sau discuție fără a mi se garanta primirea vreunei înregistrări a discuției, ci doar a concluziilor.

În Evul Mediu ereticii erau arestați și condamnați în secret. Pe atunci nu exista o acțiune „habeas corpus.” Și acum funcționarii sugerau o ședință neînregistrată, la care să fie prezenți doar câțiva oameni, și să nu se facă nici un fel de înregistrare! Consider că aceasta este o sugestie imorală. De ce anume se temeau? Și, pe deasupra, înainte de a veni la audiere, s-a pus condiția „să fiți de acord, supunând cazul dumneavoastră comitetului Conferinței Generale, să respectăm decizia comitetului” (Scrisoarea din 13 mai 1958). Aceasta descoperă clar intenția comitetului. Avea să aibă loc o audiere, o

audiere secretă, incluzând și o discuție, dar înainte de avea loc audierea sau discuția trebuia să fiu de acord să accept concluzia și verdictul lor! În aceste condiții, ce ar mai fi putut face pentru a câștiga procesul?

Se pare că funcționarii aveau de gând să se erijeze în postura de acuzatori, jurați, judecători și executori. Într-un caz care implică puncte de doctrină și care necesită discuții pentru a se ajunge la concluzii sănătoase, un comitet de oameni neutri, neimplicați direct în controversă, trebuie să examineze cazul. Nici un judecător nu examinează vreodată un caz în care este personal interesat. El refuză să prezideze un caz în care este cât de puțin implicat. Dar slujbașii noștri s-au ales singuri pentru a examina cazul și a arbitra o dispută care implică puncte de teologie, cu dreptul de a acționa și de a cere ca partea adversă să accepte dinainte orice decizie ar fi luată. Aceasta înseamnă de fapt a accepta pretenția oamenilor aleși ca administratori, executori, promotori, finanțatori, organizatori și sfătuitori, că ar avea jurisdicție asupra doctrinei, deși nu au fost educați în acest scop. I-am auzit pe fiecare spunând, în diferite ocazii: „Nu sunt teolog.”

La 26 martie 1958 am răspuns scrisorii care spunea că nu va avea loc nici o înregistrare, dar că voi primi o copie a concluziilor. Nu aveam nevoie de așa ceva. Știam dinainte care ar putea fi acestea, întrucât fusesem deja judecat și amenințat. Mi se ascunsese intenționat faptul că nu aveam să primesc o copie a înregistrării, pentru a putea fi judecat în secret. Aparent se intenționa să nu se facă cunoscută această problemă, și, dacă eram de acord de la început să accept concluziile lor, puteam fi acuzat că mi-am călcat promisiunea dacă aș fi făcut ulterior vreun comentariu. Dacă aș fi putut fi determinat să vin la Washington în aceste condiții, aș fi fost cu siguranță „înfundat.” Cu toată această „poveste” în minte, cu repetatele „ocoliri” ale cererii mele de a primi o copie a înregistrării, mă simțeam înșelat și încheiam scrisoarea mea spunând: „Încălcarea promisiunilor dumneavoastră anulează înțelegerea noastră.” Încrederea mea în oameni fusese serios zdruncinată.

La 3 aprilie am primit un răspuns care afirma că scrisoarea mea „a fost primită și conținutul ei a fost prezentat funcționarilor.” Nu se menționa nimic despre declarația mea: „Încălcarea promisiunilor dumneavoastră anulează înțelegerea noastră,” care era partea cea mai importantă. De altfel, se pare că această declarație nu a fost citită funcționarilor, pentru că, o lună mai târziu am primit o scrisoare în care mi se spunea: „Am aflat de la alții că dumneavoastră considerați că ne-am încălcat promisiunea.” Această denaturare a cuvintelor mele a fost răspândită printre frați, care au crezut desigur că scrisesem altora, nu persoanelor interesate. Nu făcusem așa ceva.

În aceeași scrisoare din 3 aprilie, cel care-mi scrie declara:

„Este adevărat, așa cum afirmați, că mai întâi a fost sugerată o înregistrare pe bandă, însă nu vi s-a promis o copie. După ce s-a făcut această propunere, ne-am mai gândit la această problemă și credem că o asemenea înregistrare nu ar fi cea mai înțeleaptă soluție. Să înregistrezi pe bandă orice remarcă, oricât de neînsemnată, n-ar fi corect față de participanți. În astfel de discuții, nu este exclus ca omeni serioși să aibă scăpări pe care mai târziu să le regrete și să le corecteze. Omul muritor este supus unor

astfel de greșeli; dar pentru ce le-am păstra? Intenția sinceră a acestei întâlniri este de a ajunge împreună la niște concluzii... După cum reiese din scrisorile dumneavoastră, aceasta părea să fie în conformitate cu sugestia dumneavoastră de la început.”

Această scrisoare clarifică mai multe aspecte. Se admite că la început a fost sugerată o înregistrare pe bandă. De asemenea, este clar că nu a existat intenția de a mi se da o copie, deși scrisorile au fost concepute astfel încât să-mi ascundă acest fapt. Se mai afirmă că slujbașii s-au răzgândit și au hotărât că n-ar fi înțelept să înregistreze totul, întrucât „n-ar fi corect față de participanți”- un motiv uluitor, care trădează intenții „necurate.” Și apoi, ultima afirmație falsă: „După cum reiese din scrisorile dumneavoastră, aceasta pare să fie în conformitate cu prima dumneavoastră sugestie.” Asta este o minciună sfruntată. Îl provoc pe cel care mi-a scris aceste rânduri să găsească măcar un loc unde am spus sau am sugerat așa ceva. Și totuși, această impresie a fost răspândită printre frații din Washington. Fără să le treacă prin minte că Washington-ul ar putea spune altceva decât adevărul absolut, frații care au fost sfătuiți să „păstreze linia” aveau să creadă desigur că aceasta a fost „sugestia mea inițială.” Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Iar și iar, am accentuat în toate scrisorile mele că doresc o copie a înregistrării, și acum cel care-mi scrie spune că reiese din scrisorile mele că o copie a concluziilor a fost sugestia mea inițială. Care ar putea fi motivul acestei clare dezinformări? Cred că știu. Este oare posibil ca știrile de la Washington să aibă nuanțe tendențioase?

De ce această schimbare bruscă?

Trebuie să existe niște motive serioase pentru care s-a decis brusc să nu se mai facă nici o înregistrare, după ce, mai întâi, se luase hotărârea de a se face o înregistrare completă „a tot ce se va spune și se va face.” Rapoartele despre criza apostaziei „Alfa,” cea din 1888, au dispărut în mare parte, și relatările care au mai rămas sunt ascunse la loc sigur și nu sunt disponibile. Nu dorim ca această situație să se repete în criza „Omega.” Deci, să fim deschiși.

Nu știu care a fost cauza acestei schimbări. Pot numai să presupun. Se știa că „activitatea” mea urma să fie luată în discuție, și, de asemenea, și relația mea cu biserica. Frații au sugerat că probabil am și eu câteva probleme de discutat. Într-adevăr, am așa ceva. Am făcut și o listă cu aceste subiecte. Iată-le:

1. Articolele fratelui Froom, în special cel apărut în Ministry în februarie 1957, în care sora White este desconsiderată.
2. Vizita la arhive a fraților Anderson și Reed cu intenția de a introduce adăugiri în scrierile sorei White, și politica generală pe care o dezvoltă acest fapt.
3. O listă a subiectelor discutate cu evanghelicii timp de „sute de ore,” și principalele concluzii la care s-a ajuns.
4. O listă detaliată a cărților „remediate și corectate” la recomandarea lui Martin, și o listă a cărților care vor fi corectate în viitor.
5. Procesul celor 3.000 \$.

6. Prozelitismul. Ce se înțelege prin aceasta?
7. Înțelesul expresiilor „a pune frână,” „extremiști” și „lunatici iresponsabili.”
8. Noua universitate și lăncezeala din câmpurile externe.
9. Schimbarea de bani.
10. O revizie completă efectuată de către o firmă serioasă de contabili publici.

Nu am trimis această listă la Washington, pentru că știam bine că parcurgerea unui asemenea program ar putea dura luni de zile. Am sugerat numai câteva subiecte și, desigur, știam care vor fi rezultatele. Dar, foarte curios, exact în acest timp, frații decid că n-ar fi înțelept să facă o înregistrare. În aceste condiții, le înțeleg decizia. Motivul pe care-l invocă – faptul că frații ar putea să facă remarci pe care mai târziu să le regrete – este pur și simplu stupid. Dar să nu înțelegem greșit. O socoteală va trebui totuși dată.

Și peste toate acestea, la data de 3 aprilie mi se scrie: „Nu ați cerut niciodată o audiere.” Rog pe cititor să judece singur această problemă. Am răspuns:

„Vă rog să nu mă interpretați greșit. Nu numai că am dorit o audiență, dar consider că o audiere este neapărat necesară dacă vrem ca această problemă supărătoare să fie în cele din urmă rezolvată. Spuneți că vă îndoiiți că am fost într-adevăr sincer atunci când am cerut o audiere. Ei bine, da, am vrut o audiere. Am cerut-o. Nu o audiere secretă. Una deschisă, sau o audiere la care să se facă o înregistrare completă și amănunțită a tot ce se va spune și se va face. Aceasta a fost dorința mea de la început. Nu să fiu protagonistul unor dezbateri închise.”

Ultima mea comunicare către cartierul general a fost datată 28 iunie 1958. Am întrebat dacă își mențin hotărârea de a-mi acorda o audiere și o copie a înregistrării pe bandă. Un secretar mi-a răspuns: „În ce privește înregistrarea pe bandă a întâlnirii, mi s-a spus să vă transmit că, în corespondența noastră nu a existat nicio promisiune a unei astfel de înregistrări pentru dumneavoastră. Dacă doriți, se poate face una, dar va fi păstrată în acest birou ca document permanent, după cum am afirmat anterior.”

Aceasta mă elibera de orice obligație. Epuizasem toate metodele de comunicare cu oamenii cărora trebuia să mă adresez. Acum pot să vorbesc bisericii, după cum și Hristos spunea, întrucât celelalte metode au dat greș. Și așa voi face. Dar sunt gata oricând să merg la o audiere sau la un proces, dacă vor fi conduse și înregistrate cum se cuvine. Ca totul să fie clar.

Patimi moștenite

La pagina 383 a cărții Questions on Doctrine, apare afirmația că Hristos „a fost scutit de patimile moștenite și îtinăciunile de care sunt afectați descendenții naturali ai lui Adam.” Acesta nu este un citat din Spiritul Profetic. Este o nouă doctrină care nu a apărut niciodată în vreo Declarație de Credință a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și este în contradicție cu declarațiile noastre de doctrină din trecut. Ea nu a fost adoptată la o „sesiune a Conferinței Generale, de către delegații acreditați din toată lumea,”

conform procedurii de oficializare descrisă în Questions on Doctrine la pagina 3. Deci nu este o doctrină aprobată sau acceptată.

Două afirmații

Există în Mărturii două afirmații la care se recurge în încercarea de a susține ideea că Hristos a fost scutit de patimile moștenite. Prima spune că Hristos „este modelul nostru în toate lucrurile. El ne este frate în slăbiciunile noastre, dar fără a fi supus patimilor” (Mărturii vol. 2, pagina 202). Cealaltă afirmație este: „El a fost un puternic om al rugăciunii, nesupus patimilor firii noastre omenești, căzute, dar confruntat cu aceleași slăbiciuni, ispitit în toate lucrurile ca și noi.” (Ibidem, pagina 509). Ambele afirmații menționează patimile, dar nici una nu pomenește de „întinăciuni” – „înclinații corupte.” Nici cuvântul „scutit” nu apare aici. Afirmația soriei White că Hristos nu a avut patimi sau că nu a fost supus patimilor, înseamnă oare că El a fost scutit de ele? Nu, pentru că a nu avea patimi nu înseamnă neapărat a fi scutit de ele. Sunt două concepte total diferite. A fi scutit înseamnă a fi „absolvit sau cruțat de o obligație dificilă, împovărătoare; eliberat, exceptat de la o regulă pe care alții trebuie s-o respecte, care este obligatorie pentru ceilalți; a fi imun față de ea.

A fost Isus exceptat de la o regulă pe care ceilalți trebuie s-o respecte, care este obligatorie pentru alții”? Nu. „Dumnezeu a permis ca Fiul Său să vină, ca un prunc neajutorat, supus slăbiciunilor omenești (nu scutit de ele). El l-a îngăduit să întâmpine pericolele vieții asemenea oricărui om, să lupte ca orice copil al omenirii, cu riscul înfrângerii și al pierderii veșnice.” (Hristos Lumina Lumii, pagina 4). „Pe când era un copil, El gândea și vorbea ca un copil, dar fără ca vreo urmă de păcat să întunece chipul lui Dumnezeu din El. Totuși n-a fost scutit de ispiti. El a fost supus (nu scutit) tuturor conflictelor pe care le întâmpinăm noi.” (Ibidem, pagina 71). „Dumnezeu n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său.” (Romani 8:32). „Nici un fiu al omului n-a fost chemat vreodată să trăiască o viață sfântă în mijlocul unei lupte atât de crunte cu ispita, cum a fost Mântuitorul.” (Hristos Lumina Lumii, pagina 71). „El trebuia să fie tot timpul în gardă pentru a-și păstra curăția” (Ibidem). Un om poate să nu aibă cancer, dar înseamnă aceasta că este imun, scutit de așa ceva? Sigur că nu. Anul viitor ar putea fi afectat de această boală. Sora White nu spune că Hristos a fost scutit de patimi. Ea spune că n-a avut patimi, nu că ar fi fost imun la ele.

De ce n-a avut Hristos patimi? Pentru că „sufletul trebuie să păcătuiască intenționat înainte ca patima să poată domina rațiunea și ticăloșia să triumfe asupra conștiinței” (Mărturii vol. 5 pagina 177). Și Hristos nu a intenționat să păcătuiască. Nici măcar o clipă n-a existat în El înclinația spre păcat. El a fost curat, sfânt, nepătat. Dar asta nu înseamnă că El a fost scutit de ispită sau păcat. „El ar fi putut păcătui, ar fi putut cădea.” (Comentarii Biblice, vol. 5 , p.II 28). Sunt totuși nedumerit cum ar putea cineva s-o facă pe sora White să spună că Hristos a fost scutit, când ea susține exact contrariul, și nici măcar nu folosește cuvântul „scutit.”

Este ispita păcat?

Ispita în sine nu este păcat; dar poate deveni păcat dacă îi cedăm. „Când gânduri necurate sunt nutrite, nu-i nevoie să fie exprimate în cuvinte sau fapte, pentru a comite păcatul și a pune sufletul sub condamnare.” (Mărturii vol. 4 pagina 623). „Un gând necurat tolerat, o dorință nesfântă nutrită, și sufletul este contaminat... Orice gând nesfânt trebuie îndepărtat pe loc” (Mărturii vol.5 pag. 177).

Satan ne ispitește pentru a ne duce în păcat. Dumnezeu folosește ispite controlate pentru a ne întări și a ne învăța să rezistăm. Satana l-a ispitit pe Adam în grădină; l-a ispitit pe Avraam și pe toți profeții; l-a ispitit pe Hristos; îi ispitește pe toți oamenii. Dar Dumnezeu „nu va îngădui să fiți ispitiți peste puteri” (1 Corinteni 10:13). „Hristos a fost un agent moral liber care ar fi putut păcătuși dacă ar fi vrut. El avea libertatea de a ceda ispitelor Satanei și de a zădărnici planurile lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi fost astfel, dacă n-ar fi fost posibil ca El să cadă, n-ar fi putut fi ispitit în toate lucrurile așa cum este ispitită familia umană” (Youth’s Instructor, 26 oct. 1899).

Marea lege a eredității

În Questions on Doctrine la pagina 383, se afirmă că Hristos a fost „scutit de patimile moștenite și de întinăciunile care-i afectează pe descendenții naturali ai lui Adam.” Fiecare copil care se naște în această lume moștenește diferite trăsături de la înaintașii săi. A moștenit Hristos, în același fel, asemenea trăsături? Sau a fost scutit? Iată răspunsul:

„Asemenea oricărui fiu al lui Adam, El a acceptat efectele mării legi a eredității” (Hristos Lumina Lumii, pagina 48). „Aceste efecte sunt vizibile în istoria strămoșilor Săi pământești” (Ibidem). Unii dintre acești strămoși au fost oameni buni; alții n-au fost atât de buni; unii au fost oameni răi; alții chiar foarte răi. Au fost printre ei hoți, ucigași, desfrânați, înșelători. El a avut același fel de strămoși ca și noi. „El a venit cu o astfel de ereditate, să poarte suferințele și ispitele noastre” (Ibidem). „Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană era slăbită de patru mii de ani de păcat” (Ibidem).

În lumina acestor afirmații, și a multor altele, cum mai poate spune cineva că Isus a fost scutit? Departe de a fi fost scutit, sau de a opune rezistență, El le-a acceptat. În citatele date aici se afirmă acest lucru de două ori. „El a acceptat efectele mării legi a eredității” și „cu o astfel de moștenire (ereditate) El a venit să împărtășească suferințele și ispitele noastre.”

Un adventist sincer trebuie deci să aleagă între Questions on Doctrine și Hristos Lumina Lumii, între minciună și adevăr. „Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său să vină, ca un prunc neajutorat, supus slăbiciunilor omenești. El l-a îngăduit să întâmpine primejdiile vieții asemenea oricărui alt suflet, să lupte așa cum trebuie să lupte orice fiu al omului, cu riscul înfrângerii și al pierderii veșnice” (Hristos Lumina Lumii, pagina 49). „Hristos știa că vrăjmașul va veni la fiecare ființă umană, pentru a profita de slăbiciunea ei... și prin trecerea Lui pe acest pământ, ca om, Domnul a pregătit pentru noi o cale spre biruință” (Hristos Lumina Lumii, pagina 122,123). „Pe El, care și-a părăsit slava, și a luat asupra Lui slăbiciunile omenești, se bazează mântuirea întregii lumi” (Ibidem, pag. 11).

Puțini, chiar și dintre pastorii noștri, cunosc ceea ce sora White numește „marea lege a eredității.” Totuși, aceasta este legea care face efectivă întruparea și-L face pe Hristos om cu adevărat, asemenea fiecăruia dintre noi în toate lucrurile. Pavel consideră ca era o datorie morală din partea lui Dumnezeu să-L facă pe fiul Său, în toate lucrurile, asemenea unuia din noi, și afirmă aceasta cu îndrăzneală. El spune: „TREBUIA să fie, în toate lucrurile, asemenea fraților Săi, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în cele ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:17,18). Termenul folosit aici „trebuia” înseamnă „se cuvenea,” „se cădea,” în sensul unei datorii morale care-i revine lui Dumnezeu.

Marea lege a eredității a fost instituită de Dumnezeu pentru a face posibilă mântuirea, și este una din legile elementare care n-a fost nicicând abrogată. Dați la o parte această lege, și nu vom mai avea un Mântuitor care să ne poată fi ajutor sau exemplu. De bunăvoie, Hristos „a acceptat” această lege, și astfel a făcut posibilă mântuirea. A susține că Hristos n-a fost supus acestei legi neagă creștinismul și face din întrupare o păcăleală religioasă. Fie ca Dumnezeu să-i păzească pe adventiștii de ziua a șaptea de asemenea învățători și de astfel de învățături.

Întinăciunea

Nu am tratat subiectul întinăciunii, deși este menționat în Questions on Doctrine alături de patimi. Hristos a fost supus mării legi a eredității, dar aceasta n-are nimic de-a face cu întinăciunea. Gândurile necurate tolerate, dorințele nesfinte nutrite, pasiunile rele îngăduite, vor avea ca rezultat murdărie, întinăciune și păcat. Dar Hristos n-a fost afectat de nici una dintre acestea. El „nu S-a întinat.” „Isus, venind să locuiască în trup omenesc, nu S-a întinat” (Hristos Lumina Lumii, pagina 266).

Patimile și întinăciunea sunt două lucruri diferite, și nu pot fi așezate pe același plan, așa cum sunt alăturate în Questions on Doctrine. Patima poate fi asemănată cu ispita, și deci nu constituie un păcat. Un gând necurat poate veni nepoftit chiar într-o ocazie sfântă, dar aceasta nu întinează; nu este păcat, câtă vreme nu este tolerat și păstrat. O dorință nesfântă poate licări brusc în minte, provocată de Satana; dar nu este păcat atât timp cât nu este nutrită.

Legea eredității se aplică în cazul patimilor, dar nu și în cel al întinăciunii. Dacă întinăciunea ar fi ereditară, atunci Hristos ar fi fost întinat când a venit pe acest pământ, și, de aceea, n-ar putea fi „Sfântul” (Luca 1:35). Dacă copilul unui bărbat necredincios este numit sfânt, o asemenea afirmație va fi o consolare pentru soția acestui om (1 Corinteni 7:14). Ca adventiști, oricum, noi nu credem în păcatul originar.

Despre această problemă a întinăciunii ar fi multe de spus. Dar câtă vreme problema care ne stă în față privește doar patimile, nu vom discuta mai departe despre întinăciune. Cu altă ocazie poate voi spune mai multe despre patimi, întrucât consider că afirmația din Questions on Doctrine este o erezie mortală, distructivă pentru doctrina ispășirii.

Următoarea mea scrisoare va fi ultima din această serie. Dar dacă cititorul va consulta lista celor 10 subiecte pe care le-am enumerat în această scrisoare, va vedea că mai sunt multe de discutat. Și această listă nu este exhaustivă. Oricum, îmi voi lua timp pentru a aprofunda ceea ce am spus, pentru că lucrurile mari se mișcă încet, și este nevoie de timp pentru a „dospi tot aluatul.” Dar drojdia își face lucrarea și, la timpul potrivit rezultatul așteptat va apărea. Dar nu mă grăbesc. Timpul este de partea adevărului, adevărul își face singur drum, și nu depinde de niciun instrument uman. Am primit multe scrisori de încurajare, și sunt recunoscător pentru ele; cu singurul regret că nu am putut să răspund la toate. Cineva care ocupă o poziție destul de importantă la Washington mi-a scris despre confuzia care există acolo, afirmând: „Urmărim evenimentele și, când va sosi timpul, vom fi gata să acționăm. Personal, nu cred că a sosit timpul, dar nici că ar fi departe. Suntem cu dumneavoastră, puteți conta pe noi.”

Sunt bucuros să pot spune că stau bine cu sănătatea, și că mă bucur deplin de viață. Este minunat să trăiești în aceste vremuri. „Sunt nemuritor până îmi voi isprăvi lucrarea.” Aceasta s-ar putea întâmpla mâine, și, dacă va fi așa, sunt mulțumit și pregătit.

Salut pe toți prietenii mei cu 1Tesaloniceni 5:25.

